

# РЕШЕНИЕ

№ 6964

гр. София, 21.11.2022 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав**, в публично заседание на 09.11.2022 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Весела Цанкова**

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **5257** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК)

Образувано е по жалба на Н. В. Я., чрез адв. Е. И., САК, АД „Иванов и Недялков“, със съдебен адрес [населено място], [улица], вх. Б, партер срещу Заповед № 513з – 2660/29.03.2022г. на директора на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/.

Със заповедта е определено допълнително месечно възнаграждение в размер на 50% от 50% от утвърдената със Закона за държавния бюджет на Република България база за съответната година за определяне размера на основното месечно възнаграждение за най-ниската длъжност по чл. 177, ал. 2 от ЗМВР на жалбоподателя, заемащ длъжността командир на отделение в 01 група на сектор „М.“ към отдел „Охранителна полиция“ по допълнителен щат към щата на СДВР, считано от 07.03.2022г.

С жалбата се иска отмяна на заповедта като незаконосъобразна, поради нарушение на изискванията за форма на акта по чл. 59, ал. 2 от АПК, съществени процесуални нарушения и несъответствие с целта на закона. Направено е искане за заплащане на разноски по списък по чл. 80 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК. В хода на съдебното производство доводите се поддържат от адв. И.. Допълнително се посочва, че няма обективни предпоставки за намаляване на изплащаното до тогава допълнително възнаграждение. Обемът на работа не е намален, служителят е изпълнявал и допълнителни функции, няма мотиви и основание за намаляване на допълнителното му възнаграждение.

Ответникът, чрез упълномощения си процесуален представител юриконсулт П., прави искане за оставяне на жалбата без уважение. Представя писмени бележки. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, след преценка на доводите на страните и писмените доказателства по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Н. В. Я. е назначен на длъжност командир на отделение в 01 група на сектор „М.“ към отдел „Охранителна полиция“ по допълнителен щат към щата на СДВР и е служител по чл. 142, ал. 1, т.1 от ЗМВР.

Изготвено е предложение рег. № 513р – 20138/07.05.2022г. по описа на СДВР за определяне на допълнително месечно възнаграждение в размер на 50% , на основание чл. 178, ал.1, т. 2 от ЗМВР във връзка с чл. 10, ал.2, т. 71 б. „а“ от Наредба № 8121з – 1060/26.09.2019г. за условията, реда и максималните размери за изплащане на допълнително възнаграждение за изпълнение на специфични служебни дейности на държавните служители в МВР за пряко изпълнение на патрулно – постова дейност на територията на [населено място] и §1, точка 26а от ДР на ЗМВР.

Предложението е мотивирано с неизпълнение в пълен обем на други задачи, извън посочените в специфичната длъжностна характеристика за заеманата от жалбоподателя длъжност, възлагани от служебното ръководство в рамките на представените му правомощия. В предложението е посочено, че служителят не подпомага в пълен обем осъществяваният контрол върху работата на служителите от 01 група и не изисква за стриктното спазване на служебната дисциплина и законността. Има пропуски при подпомагането, организацията, ръководството и контрола на дейността на нарядите. Не познава в пълен обем вътрешноведомствените документи на МВР, регламентиращи осъществяването на патрулно – постова дейност. Направен и извод за неизпълнение на т. 9, т. 41 и неизпълнение в пълен обем на т. 22 и т. 55 от специфичната длъжностна характеристика № 513р55634/04.03.2017г. за длъжността командир на отделение в 01 и 02 група на сектор „М.“ към отдел „Охранителна полиция“ по допълнителния щат към щата на СДВР. Конкретни данни за неизпълнение на възложени задачи, от кого, кога, констатирани пропуски, от кого, кога, на какво се основават изводите, не са посочени и доказателства не са представени.

Видно от приетата по делото длъжностна характеристика, т. 9 вменява задължение на служителя да изпълнява и други възложени задачи, т. 41 задължава служителя да подпомага осъществяваният контрол върху работата на служителите от 01 и 02 групи и спазването на служебната дисциплина и законността, т. 22 – да подпомага организацията, ръководството и контрола на дейността на нарядите, а т.55 изисква познаването на вътрешноведомствените документи на МВР, регламентиращи осъществяването на патрулно – постова дейност. Служителят е запознат с длъжностната характеристика на 13.08.2017г.

По делото са представени справки за работата на нарядите и полицейските органи, изпълняващи патрулно – постова дейност за периодите от м. януари 2022г. до м.март 2022г и от м. септември 2022г. до м. декември 2022г. Видно от справките, полицейският служител е изпълнявал служебните си задължения. Справките не са цитирани нито в процесната заповед, нито в предложението за нейното издаване и с тях не се доказва неизпълнение в пълен обем или частично на служебни задължения по специфичната длъжностна характеристика.

Разпитани са свидетелите Б. С. Б. и М. И. М., като съдят кредитира техните показания като обективни, непротиворечиви и основани на преки възприятия на фактите и обстоятелствата. Свидетелите дават показания, че работата, която е извършвал жалбоподателя преди издаване на заповедта и в предходните периоди, през които възнаграждението му е било в размер на 80% е била една и съща, не е променена. Дори е имало период, през който е замествал взводния командир, за което не е получил допълнително възнаграждение. Упражнявал е контрол върху работата на служителите и върху дейността на нарядите, редовно и ежедневно ги е контролирал. Всички служители получават еднакво като процент допълнително възнаграждение, с изключение на жалбоподателя и още един служител, които получават възнаграждение в по-нисък размер. До този момент не е имало разделение на състава, всички са получавали еднакъв процент допълнително възнаграждение за осъществяване на специфична дейност.

Представени са доказателства за компетентност на органа, издал заповедта, а именно удостоверение от отдел „Човешки ресурси“ за назначаване на К. И. М. за директор на СДВР и че той е заемал длъжността и към датата на издаване на процесната заповед.

При така установеното от фактическа страна, съдят направи следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима, подадена от надлежна страна, в срок, срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 178, ал. 1 т. 2 от ЗМВР, към основното месечно възнаграждение на държавните служители се изплащат допълнителни възнаграждения, включително и за изпълнение на специфични служебни дейности. Определянето на конкретния размер на допълнителното възнаграждение по чл. 178, ал. 1, т. 2 от ЗМВР и съответната специфична служебна дейност, неговото изменение, спиране и възстановяване на всеки служител се определят със заповед на ръководителите на структури по чл. 37, както и на директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" и на регионалните дирекции "Пожарна безопасност и защита на населението", а за главния секретар на МВР, заместник главния секретар и ръководителите на структури по чл. 37 - от министъра на вътрешните работи или от оправомощени от него длъжностни лица. Условието, редът и максималните размери за изплащане на допълнителното възнаграждение по чл. 178, ал. 1, т. 2 се определят с наредба на министъра на вътрешните работи.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 7а от Наредба № 8121з – 1060/26.09.2019г. за условията, реда и максималните размери за изплащане на допълнително възнаграждение за изпълнение на специфични служебни дейности на държавните служители в МВР /в случая опазване на обществения ред и патрулно - постова дейност/, базата за определяне на допълнителното възнаграждение е 50 на сто от утвърдената със Закона за държавния бюджет на Република България за съответната година база за определяне размера на основното месечно възнаграждение за най-ниската длъжност по чл. 177, ал. 2 и чл. 180, ал. 2 от ЗМВР като конкретният размер на допълнителното възнаграждение се определя в процент от базата по ал. 1 и за патрулно-постова дейност или опазване на обществения ред на териториален или линеен принцип в [населено място] е до 80 на сто. От този размер на жалбоподателя са определени 50%, при предходно определен размер за същия вид дейност от 80%.

Заповедта е издадена от компетентен орган – от директора на СДВР, в качеството му на ръководител на структура по чл. 37 от ЗМВР, в писмена форма, но при допуснато

съществено нарушение на изискванията на чл. 59, ал.2, т. 4 от АПК за посочване на фактически основания за издаване на акт, както и материална незаконосъобразност. Мотивите са изложени в предложението № 513з – 20138/07.03.2022г. по описа на СДВР и са свързани с неизпълнение в пълен обем на други задачи, извън посочените в специфичната длъжностна характеристика за заеманата от него длъжност, възлагани от служебното ръководство в рамките на представените му правомощия, както и неизпълнение на задължения по длъжностната характеристика. Касае се за твърдения, които не са подкрепени с никакви доказателства. Не са посочени конкретни случаи, при които е констатирано неизпълнение. Не са представени никакви доказателства. Няма основание за намаляване на определеното допълнително възнаграждение от 80% на 50%, няма намаляване на обема на работата, напротив, видно от показанията на свидетелите, обемът на работа се е увеличил. Не са налице нито фактически, нито правни основания за намаляване на допълнителното възнаграждение. Конкретни мотиви за взетото решение не се съдържат нито в заповедта, нито в предложението, въз основа на което тя е издадена. Твърденията за неизпълнение в цялост на задължения по длъжностната характеристика са напълно необосновани и неподкрепени нито с данни, нито с доказателства. Комплексно преценени доказателствата по делото сочат на липса на основание за намаляване на определеното допълнително възнаграждение. Допълнителното възнаграждение е дължимо и платимо ежесечно, а в заповедта не е посочен срок, за който то ще се изплаща в намален размер. Не са изложени мотиви за определяне на размера на допълнителното възнаграждение, които да позволят преценка за законосъобразност на заповедта на административния орган. Така установеното нарушение на изискването за форма на административния акт обосновава извод за неговата незаконосъобразност и съставлява отменително основание по чл. 146, т. 2 от АПК.

Разпоредбата на чл. 59, ал. 2 т. 4 от АПК изисква излагането на мотиви при определяне на конкретния размер на допълнително възнаграждение за специфични служебни дейности от категорията на нормативно регламентирани условия, каквито в случая не са посочени.

При този изход на правния спор, на жалбоподателя се дължат разноски, поискани своевременно и доказани по делото в размер на 610 лева, от които 10 лева държавна такса и 600 лева договорено и платено адвокатско възнаграждение.

Възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение не е основателно, възнаграждението е в размер под минималния по чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 9 юли 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Предвид изложеното, съдът

#### РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 513з – 2660/29.03.2022г. на директора на Столична дирекция на вътрешните работи, с която е определено допълнително месечно възнаграждение в размер на 50% от 50% от утвърдената със Закона за държавния бюджет на Република България база за съответната година за определяне размера на основното месечно възнаграждение за най-ниската длъжност по чл. 177, ал. 2 от ЗМВР на Н. В. Я., заемащ длъжността командир на отделение в 01 група на сектор „М.“ към отдел „Охранителна полиция“ по допълнителен щат към щата на СДВР, считано от 07.03.2022г.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Н. В. Я. с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] сума в размер на 610 (шестотин и десет) лева, представляваща разноски за съдебното производство.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: